

[Socialministeren.]

forleden have rendt sig en saadan Staver i Livet, som han gjorde.

Det hedder i den omhandlede Henseende i den sidste Haandbog, der altsaa af samtlige Kommuner maatte betragtes som givende Udtryk for dansk Ret, godkendt af Indenrigsministeriet netop ogsaa i det ærede Medlems Regeringstid — det hedder i denne Haandbog af 1926, Side 102 og følgende:

„Imidlertid kan der i Praksis forekomme Tilfælde, hvor en noget *videre-gaaende Omsorg* er det i Længden mest formaalstjenlige. Saaledes ofte Indløsning af pantsatte Nødvendighedsgenstande, Anskaffelse af Værktøj, naar vedkommende i saa Fald vil kunne faa Arbejde, Betaling af Fagforeningskontingent (udenfor Strjeker), naar paagældende ellers vil blive slettet af Fagforeningen og derved kan risikere at miste sit Arbejde, af Symaskiner til Kvinder, der derved sættes i Stand til at bidrage væsentlig til deres Underhold (Side 104), af en Hest til en Vognmand (Skrivelse 5. November 1924)“ — det blev nægtet —

„og lignende; en saadan Hjælp kan da ikke anses som udelukket, og det samme kan gælde Anbringelse paa Redningshjem eller lignende. Kun bør i disse Tilfælde, hvor Hjælpen gaar ud over det almindelige eller angaar større Beløb, vedkommende Opholdskommune, der har taget sig af den trængende, for at være sikker paa at opnaa Refusion, forinden Hjælpens Ydelse, hvis Tiden tillader det, indhente Forsørgelseskommunens Tilladelse“.

Ja vel, siger det ærede Medlem, der altsaa gennem et Presseinterview med mig i Sommer omsider er blevet gjort bekendt med Ministeriets mangeaarige Praksis: Men i den ministerielle Afgørelse af Sagen om Betaling af Fagforeningskontingent, som jeg — altsaa det ærede Medlem — angreb, havde Opholdskommunen netop glemt at spørge Forsørgelseskommunen, og det ærede Medlem spørger derfor: hvorfor resolverede den højt-ærede Socialminister, som han gjorde? Det ærede Medlem gør sig her skyldig i en ny Fejltagelse med Hensyn til gældende Lovgivning; thi Forholdet er ingenlunde det, at det er Forsørgelseskommunen, der har den *endelige* Afgørelse af, om Hjælpen i disse Tilfælde skal refunderes eller ej; den endelige Afgørelse ligger her — som altid i Tilfælde af Meningsulighed mellem Kommuner — hos Amtet, eventuelt Socialministeriet. Men det særlige i disse Sager er, at Opholdskommunen løber en Risiko for ikke at faa Re-

fusion, naar den i Sager af den Art ikke i Forvejen har forhandlet med Forsørgelseskommunen. Om den faar Refusionen eller ej, vil til syvende og sidst afhænge af Overøvrighedens Afgørelse, af Overøvrighedens Bedømmelse af Forholdet efter en Undersøgelse af Sagens Detailler. Og naar det ærede Medlem spørger mig, hvorfor jeg resolverede, som jeg gjorde, skal jeg blot svare: Fordi vi i Socialministeriet var enige med vedkommende to Amtmænd i, at Udgiften i det konkrete Tilfælde var forsvarlig og stemmende *ogsaa med Forsørgelseskommunens Interesse* i at faa den paagældende ud af Fattigvæsenet igen og i Arbejde, hvilket lykkedes.

Det ærede Medlem meddelte dernæst, at det har en ikke ringe Interesse at faa Klarhed over, hvad det var for Kommuner, og hvad det var for et Amt, jeg gav Medhold, og haaber, at jeg vil give det høje Ting Oplysning herom. Man skulde tro, det drejede sig om Udlevering af nogle Forbrydere; men da der ikke er noget som helst at skjule eller noget som helst mærkeligt i denne Sag, der kun ved det ærede Medlems Misforstaaelse og Pressens derved foranledigede Vildfarelser er gjort til et politisk Spørgsmaal og til et Led i en partipolitisk Kampagne mod Fagforeningsbevægelsen, skal jeg gerne give disse Oplysninger med den Tilføjelse, at Tilfældet kunde forekomme i ethvert Amt i Kongeriget Danmark med Bilande.

Det var Aalborg Byraad, der ydede den paagældende Hjælp, og det var Dronninglund, der nægtede at refundere. Amtmanden i Aalborg fik da Sagen til Afgørelse, men udbad sig først Politimesterens Erklæring vedrørende Hensigtsmæssigheden af den ommeldte Understøttelse — henholdsvis 50 og 34 Kr. til to forskellige fattigunderstøttede. Politimesteren lader optage Rapport og svarer herefter, at den udbetalte Understøttelse efter Forholdene maa anses at have opfyldt sit Formaal, altsaa at skaffe vedkommende i Arbejde og ud af Fattighjælpen. Aalborg Amt resolverede derefter, at

„Aalborg Kommune efter det oplyste har været berettiget til at udrede de ommeldte Fagforeningskontingenter som Fattighjælp“,

og derefter paalægger Hjørring Amt Dronninglund Kommune at refundere. Sidstnævnte Kommune indanker saa denne Resolution for Socialministeriet, og Hjørring Amt tilføjer i den Anledning positivt, at det tiltræder Aalborg Amts Afgørelse. Alligevel hørte Ministeriet Aalborg Amt i Sagen, og dette svarede,

„at Amtet fremdeles maa formene, at